

Клетата жена изпищѣ и се повдигна малко. Следъ това съ последни сили тя продължи работата.

Вечерѣта негърката, наредѣ съ другитѣ, отнесе кошницата си на господаря да я претегли.

Теглото беше тъкмо, но господарѣтъ ѝ, който знаеше, че чичо Тома ѝ е помагалъ, извика:

— Мързелива тварь! Ти си събрала по-малко памукъ. Ще се занимаемъ ние съ тебе тази вечерь.

Жената, която знаеше, какво я очаква, седна на земята и застана.

Господарѣтъ изпрати чичо Тома да я набие.

— Тя е слаба и болна, господарю, — отговори чичо Тома.

— Гледай го светеца! — Изсме се господарѣтъ. Я върви!

— Но това е жестоко, — отвърна Тома.

— Върви ти казвамъ! отсѣче сопнато господарѣтъ. Чичо Тома мълчеше.

— Набий тая жена! — закрещѣ господарѣтъ.

Господарѣтъ, побѣснѣлъ отъ яростъ, се хвърли върху Тома и го събори на земята.

— Удрете! Удрете! Крещѣше той на робитѣ.

Запъхтѣнъ отъ умора, господарѣтъ остави чичо Тома въ ржцетѣ на двама роби, като продължаваше да креши да го пребиятъ.

Бедната робиня, заради която биеха Тома, си закри лицето, за да не гледа ужаса. Другитѣ негри, събрани на купъ, гледаха, смразени отъ страхъ, тази страшна сцена.

Клетитѣ, тѣ нѣмаше кому да се оплачатъ...

3. ч.

— Я кажи, Иванчо, кой изпѣди Адамъ и Ева отъ рая?

— Жилищната комисия, г-нъ учителю.